

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce ..., se sídlem ..., zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem AK Šaldova 34/466, 186 00 Praha 8 – Karlín, proti žalované **Státní zemědělské a potravinářské inspekci**, ústředí inspektorát se sídlem 603 00 Brno, Květná 15, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 11. 5. 2011, č. j. ..

t a k t o :

- I. Rozhodnutí vydané Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, ústřední inspektorát v Brně ze dne 11. 5. 2011, č. j. AD963-25/103/9/2008-SŘ, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná má povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 39.946 Kč do 30ti dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jiřího Vaníčka, advokáta se sídlem AK Šaldova 34/466, 186 00 Praha 8 – Karlín.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, ústřední inspektorát Brno 11. 5. 2011, č. j. .., kterým žalovaná změnila rozhodnutí orgánu I. stupně – Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorát v Praze, č. j. BF 126-1/U/203/1/2006-SŘ ze dne 26. 9. 2008 ve věci uložení pokuty ve výši 50.000 Kč a paušální náhrady nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč, uložené pro tvrzené porušení povinností stanovených v ust. § 3 odst. 1 písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., a nesplnění povinností dle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., a rozhodla takto:

Výrok rozhodnutí inspektorátu v Praze, č. j. ... ze dne 26. 9. 2008 se mění tak, že po provedené změně zní: Účastníku řízení, právnické osobě se za protiprávní jednání, kterého se účastník řízení dopustil tím, že ve své provozovně na adrese ul. ..., ...:

dne 19.12.2005 nezajistil při zacházení s potravinami hygienické podmínky a požadavky stanovené zvláštním předpisem, a to v době spáchání správního deliktu platnou a účinnou vyhláškou č. 210/2004 Sb., o podmínkách a požadavcích na provozní a osobní hygienu při výrobě potravin a jejich uvádění do oběhu s výjimkou prodeje, kromě potravin živočišného původu (dále jen „vyhláška č. 210/2004 Sb.“), když při kontrole byly zjištěny následující nedostatky:

- v mrazících boxech se nacházely nečistoty a zbytky mražených polotovarů, čímž došlo k porušení povinnosti stanovené v **§ 3 odst. 1 vyhl. č. 210/2004 Sb.**, účinné v době spáchání správního deliktu,
- umyvadlo nebylo vybaveno hygienickým osoušením rukou, čímž došlo k porušení povinnosti stanovené v **§ 3 odst. 4 vyhlášky č. 210/2004 Sb.**, účinné v době spáchání správního deliktu,
- odvětrávací potrubí s otevřeným koncem bylo zakončeno ve volném prostoru, čímž došlo k porušení povinnosti stanovené v **§ 3 odst. 5 vyhl.č. 210/2004 Sb.**, účinné v době spáchání správního deliktu,
- dveře ve výrobní místnosti měly poškozený povrch, čímž došlo k porušení povinnosti stanovené v **§ 4 odst. 1 písm. e) vyhl.č. 210/2004 Sb.**, účinné v době spáchání správního deliktu,
- v kynárně a horkovzdušné peci byly zjištěny nečistoty, čímž došlo k porušení povinnosti stanovené v **§ 4 odst. 1 písm. e) vyhl. č. 210/2004 Sb.**, účinné v době spáchání správního deliktu,
- v kynárně a v horkovzdušné peci byly zjištěny nečistoty, čímž došlo k porušení povinnosti stanovené v **§ 5 odst. 1 písm. a) vyhl.č. 210/2004 Sb.**, účinné v době spáchání správního deliktu,

Tím, že účastník řízení nezajistil při zacházení s potravinami hygienické podmínky a požadavky stanovené vyhláškou č. 210/2004 Sb., účinnou v době spáchání správního deliktu, porušil ust. § 3 odst. 1 písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 17 odst. 2 písm. a) bodu 1 téhož zákona;

dne 28. 4.2 006 nesplnil povinnost uloženou opatřením orgánu dozoru podle zvláštního zákona, tj. podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI, odstranění nedostatků zjištěných při kontrole provedené dne 16. 3. 2006, kdy bylo účastníku řízení k odstranění zjištěného nedostatku v označování potravin uloženo opatření Č. „*zabalené potraviny mimo přítomnost spotřebitele nabízet k prodeji pouze řádně označené dle ust. § 7 zákona č. 110/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů*“ s termínem splnění do 17. 3. 2006. Při kontrole provedené dne 28. 4. 2006 zjistili inspektoři SZPI, že účastník řízení nadále nabízí k prodeji a prodává spotřebiteli neoznačené potraviny zabalené bez přítomnosti spotřebitele. Tím, že účastník řízení opět uváděl do oběhu různé druhy sýrů zabalených bez přítomnosti

spotřebitele, které nebyly označeny v souladu s ust. § 7 zákona o potravinách a tabákových výrobcích, nesplnil opatření k odstranění nedostatků, které mu bylo uloženo v souladu s ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI, při kontrole provedené dne 16. 3. 2006 a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 17 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu;

Za to se mu

I.

ukládá podle § 17 odst. 2 písm. a) bodu 1 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, za použití zásady **absorpční**, analogicky dle ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů,

**úhrnná pokuta
ve výši 50.000,-Kč.**

Současně byl žalobci pod výrokem II. uložena povinnost uhradit náklady řízení 1.000, Kč do 30 ti dnů od právní moci rozhodnutí.

Žalobce v zákonem stanovené lhůtě dle ust. § 65 odst. 1 soudního řádu správního, v platném znění, napadl uvedené rozhodnutí pro nezákonnost žalobou, a to obě uvedená rozhodnutí ve všech částech a žádala její zrušení.

Uvedla, že se jedná v pořadí již o třetí rozhodnutí žalované vydané v rámci téhož správního řízení, když Krajský soud v Brně předchozí dvě soudní rozhodnutí, vedená pod č. j. 30Ca 99/2007 a č. j. 30Ca 31/2009 k návrhu žalobkyně rozsudky zrušil.

Krajský soud v Brně pak rozsudkem ze dne 21. října 2013, č. j. 30A 80/2011 – 141 rozhodl tak:

- I. Rozhodnutí vydané Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, ústřední inspektorát v Brně ze dne 11. 5. 2011, č. j. ..., je nicotné.
- II. Rozhodnutí vydané Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, inspektorát v Praze ze dne 26. 9. 2008, č. j. ... je nicotné.
- III. Žalovaného zavázal k povinnosti zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 26.661 Kč, do 30-ti dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jiřího Vaníčka, advokáta se sídlem AK Šaldova 34/466 Praha – Karlín.

Krajský soud v Brně ve skutkovém a právním posouzení uvedl, že pokud jde o zhodnocení skutkového stavu a právní posouzení, s ohledem na totožnost problematiky a totožné uspořádání prodejny žalobkyně v ... a .. je také totožné zhodnocení věci, které je následující:

Soud z předložených fotografií ale i z vyjádření samotné žalované dospěl k závěru, že ke kontrole sýrů na prodejně žalobce Novák Maso – Uzeniny provozovna v ... není věcně příslušná žalovaná a tedy nebyla ani příslušná vydat rozhodnutí, a to ani prvostupňový správní orgán, neboť je zřejmé, že se jedná o prodejnu, kde při prodeji potravin živočišného původu dochází k úpravě masa a ... neboť i sama žalovaná uvádí, že krájení čerstvého masa je považováno za úpravu ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 110/1997 Sb.

Prodejna žalobce v žádném případě není rozdělena na úseky, vyplývá to z předložených fotografií, když sama žalovaná uvádí k prodejnímu úseku, že pokud jde o prodejní úsek, je to víceméně samostatná a fyzicky (přinejmenším prostorově) oddělená část prodejny, ve které dochází k prodeji určitých potravin, což v daném případě rozhodně není.

Dozorovým orgánem tedy v tomto případě jsou orgány veterinární správy, nikoliv SZPI.

Podle § 76 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.

Soud rozhodl tak, že vyslovil nicotnost, a to jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak rozhodnutí žalované, neboť, nebyla vydána věcně příslušnými správními orgány.

Soud ze stejných důvodů jako v rozsudku č. j. 30A 114/2010 – 217 Krajského soudu v Brně vyslovil nicotnost jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak rozhodnutí žalované.

Uvedl, že je sice pravdou, že ke kontrole provedené 19. 12. 2005, a to dodržování hygienických podmínek při zacházení s potravinami, které se však týkalo výrobků pekárenských, je příslušná dle § 16 odst. 1, písm. c) bod 1 Státní zemědělská a potravinářská inspekce, nicméně tento orgán vydal rozhodnutí o uložení úhrnné pokuty, a to i za nedostatky zjištěné kontrolou provedenou 28. 4. 2006, kdy bylo kontrolováno řádné označení sýrů, tedy výrobků živočišného původu, a to dodržování označení dle ust. § 7 zákona č. 110/1997 Sb.

Za porušení všech v rozhodnutí vyjmenovaných povinností žalobcem byla Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, tedy, jak uvedeno, i za kontrolu sýrů, uložena **úhrnná pokuta** ve výši ... Kč, dle § 17 odst. 2 písm. a) bod 1 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění účinném v době spáchání správních deliktů, za použití zásady absorpční, analogicky dle ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

Za nedostatky zjištěné dne 19. 12. 2005 (ke kontrole byla příslušná SZPI) i za kontrolu provedenou dne 28. 4. 2006 (věcně příslušná ke kontrole SVS) byla uložena jedna pokuta ve

výši ... Kč, kdy z rozhodnutí nevyplývá, že by bylo stanoveno, jaká výše pokuty je uložena za zjištěné nedostatky při provádění kontroly 19. 12. 2005 a jaká výše za zjištěné nedostatky ohledně kontroly provedené 28. 4. 2006, takže je zcela zřejmé, že v daném případě soud nemůže vyslovit nicotnost týkající se jen části rozhodnutí. Z povahy věci vyplývá, že vzhledem k tomu, že byla uložena jedna úhrnná pokuta, jednu část rozhodnutí nelze oddělit od druhé části rozhodnutí, a proto soudu nezbylo, než vyslovit nicotnost rozhodnutí jako celku, a to rozhodnutí jak správního orgánu I. stupně, tak rozhodnutí žalované.

Vzhledem k tomu, že soud z důvodu, které v odůvodnění rozhodnutí uvedl, vyslovil nicotnost rozhodnutí obou správních orgánů, ostatními žalobními námitkami uvedenými v žalobě žalobkyně, se nezabýval.

Soud pak zavázal žalovanou žalobci nahradit vzniklé jí náklady řízení.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně, Státní zemědělská a potravinářská inspekce podala kasační stížnost, v níž poukazovala zejména na to, že Státní zemědělská a potravinářská inspekce je věcně příslušná k provádění kontroly i vydání rozhodnutí. Uvedla, že byla zřízena zákonem č. 146/2002 Sb., a to s účinností od 1. 1. 2003 jako právní nástupce České zemědělské a potravinářské inspekce, existující od roku 1987. Její věcná příslušnost vyplývá z ust. § 3 uvedeného zákona, přičemž v dané věci je relevantní zejména

1. *„Inspekce u fyzických a právnických osob (dále jen „kontrolované osoby“) kontroluje zemědělské výrobky a potraviny nebo suroviny určené k jejich výrobě (dále jen „suroviny“) nebo tabákové výrobky, přitom kontroluje zejména [...]“.*

SZPI je tak nepochybně orgánem kompetentním ke kontrole potravin, avšak není orgánem jediným. Zákon č. 110/1997 Sb., obsahuje kompetenční ustanovení - § 16, které ve svém odst. 1 zakotvuje věcnou příslušnost ke kontrole povinností stanovených tímto zákonem, a to jak pro orgány státního dozoru spadající pod rezort Ministerstva zemědělství (SZPI, Státní veterinární správa – SVS a Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský), tak pro orgány ochrany veřejného zdraví spadající pod Ministerstvo zdravotnictví. Potraviny živočišného původu v tržní síti (mezi něž patří i sýry, o které se v daném případě jedná) pak kontrolují v rámci své věcné příslušnosti dva orgány státního dozoru spadajícího pod Ministerstvo zemědělství, a to SZPI a SVS.

Rozdělení věcné příslušnosti v MZ mezi SZPI a SVS je stanoveno v § 16 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 110/1997 Sb. V souladu s § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., SZPI vykonává státní dozor při výrobě a uvádění potravin do oběhu, pokud tento dozor není prováděn orgány veterinární správy podle § 16 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Kompetence SZPI ke kontrole potravin živočišného původu je tudíž dle zákona č. 110/1997 Sb., kompetencí obecně stanovenou, tzv. zbytkovou.

V dané věci je nesporné, že SVS na základě § 16 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 110/1997 Sb., vykonává státní dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto

zákonem a zvláštními předpisy při výrobě, skladování, přepravě, dovozu a vývozu surovin a potravin živočišného původu. Vzhledem k tomu, že žalobce je prodejcem, není ani sporu o tom, že na maloobchodní prodejny žalobce se toto kompetenční ustanovení nevztahuje.

Sporným byl však v soudním řízení před Krajským soudem v Brně výklad § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 110/1997 Sb., podle něhož „orgány veterinární správy vykonávají státní dozor při prodeji surovin a potravin živočišného původu v tržnicích a na tržišťích, při prodeji potravin živočišného původu v prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, a v prodejnách potravin, pokud jsou místy určení při příchodu surovin a potravin živočišného původu z členských států Evropské unie“. SZPI pak vykonává státní dozor „při výrobě a uvádění potravin do oběhu, pokud tento dozor není prováděn podle písm. b)“.

Z výše uvedeného je zřejmé, že k výkonu státního dozoru při prodeji potravin živočišného původu je věcně příslušná jak SVS, tak SZPI, každá v rozsahu vymezeném uvedenými ustanoveními. Už jen z toho důvodu má SZPI za to, že nelze dospět k závěru, že snad není vůbec věcně příslušná ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu a že prvoinstanční rozhodnutí i rozhodnutí o odvolání jsou nicotná. Kontrola potravin živočišného původu je totiž běžnou součástí úředních kontrol, které SZPI provádí, a běžně sankcionuje porušení právních předpisů, týkajících se potravin živočišného původu.

Věcná příslušnost SVS je při prodeji potravin živočišného původu dána pouze k prodejnám, či prodejním úsekům, kde dochází k určité činnosti, tj. úpravě masa a dalších shora vyjmenovaných komodit. Ze znění uvedeného ustanovení je přitom zřejmé, že věcná příslušnost SVS při prodeji potravin živočišného původu je dána k celé prodejně pouze v případě, že prodejna není rozdělena na prodejní úseky, nebo ve všech úsecích prodejny dochází k úpravě uvedených komodit. Pokud by totiž měla být SVS věcně příslušná vždy, když v „samostatné prodejně“ dochází k úpravě masa, postrádala by formulace o prodejních úsecích zcela smysl (prodejní úsek bude vždy součástí provozovny), což zřejmě nebyl úmysl zákonodárce.

Vzhledem ke skutečnosti, že v provozovně žalobce v ... k úpravě masa dochází (o tom není mezi stranami sporu a ke stejnému závěru došel i Krajský soud v Brně), je pro stanovení věcné příslušnosti podstatné posoudit, zda je provozovna členěna na prodejní úseky. Touto naprostou zásadní skutečností se však Krajský soud v Brně v napadeném rozsudku zabýval nepřezkoumatelným způsobem, když pouze konstatoval, že: „*Prodejna žalobce v žádném případě není rozdělena na úseky, vyplývá to z předložených fotografií...*“.

Stěžovatel má za to, že z napadeného rozsudku není zcela zřejmé, jak k danému závěru soud dospěl. Stěžovatel proto zastává názor, že odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu nesplňuje náležitosti stanovené občanským soudním řádem (aplikovaným ve spojení s ust. § 64 s.ř.s.), podle jehož § 157 odst. 2 soud v odůvodnění rozsudku mimo jiné vyloží, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a má dbát také o to, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé.

Dle názoru stěžovatele není z odůvodnění rozsudku dále zřejmé, z jakých fotografií vycházel, co přesně z nich zjistil, jakými úvahami se soud při hodnocení těchto důkazů řídil, když předložené fotografie hodnotil, a co přesně z fotografií vzal za prokázané. Krajský soud ani nespecifikuje, ze kterých fotografií má plynout, že provozovna žalobce v ... není rozdělena na úseky. Dle názoru SZPI takový postup zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci.

Pokud jde o pojem „prodejní úsek“, žalobce upozornil na chybějící zákonnou definici pojmu „prodejní úsek“ a argumentuje, že pokud se takové prodejní úseky někde vyskytují, pak je to ve velkých prodejnách typu supermarketů a hypermarketů, nikoliv v prodejnách žalobce. S tímto hodnocením stěžovatel nemůže souhlasit. Tvrzení žalobce o neexistenci prodejních úseků v jeho prodejnách lze považovat za ryze účelová s cílem vyhnout se dozoru nad potravinami živočišného původu.

Krajský soud v Brně v napadeném rozsudku při hodnocení pojmu „prodejní úsek“ jako více méně samostatné a fyzicky (přínejmenším prostorově) oddělené části prodejny, ve které dochází k prodeji určitých potravin ..., nepochybně vycházel z dřívějšího vyjádření stěžovatele, poskytnutého ve věci sp. zn. 30A 114/2010. V napadeném rozhodnutí však absentuje vlastní rozbor pojmů „prodejní úsek“ soudem. V textu napadeného rozsudku lze tak pouze dovodit, že krajský soud při hodnocení pojmů „prodejní úsek“ klade důraz na prostorové oddělení takové části prodejny od jiných jejích částí a má za to, že v daném případě takové prostorové oddělení v prodejně žalobce nebylo. Žalobce poukázal na to, že uvedené oddělení části prodejny může mít různý charakter, od stavebního oddělení, fyzického oddělení (více samostatných chladících pultů) až třeba po přepážky v dlouhém pultu, jako tomu bylo v případě provozovny žalobce v Českém Brodě. Tyto přepážky vymezují prodejní úsek s určitým teplotním režimem a dalšími specifickými hygienickými požadavky. Technický pokrok umožňuje, aby chladicí nábytek byl vybaven několikaokruhovým systémem chlazení, s možností regulace teplot v různých částech pultu dle požadavků stanovených pro uchovávané potraviny, což v rámci jednoho pultu umožňuje vytvoření prodejních úseků s různým teplotním a hygienickým režimem (teplotní požadavky na úchovu čerstvého masa jsou u čerstvého masa drůbežího a králíčího max. + 4°C, u čerstvého masa vepřového, hovězího a zvěřiny max. 7°C, teplotní požadavky na úchovu masných výrobků pak nejčastěji stanoví výrobce). Tyto přepážky jsou často pohyblivé, když jejich mobilnost je dána požadavky z praxe, jelikož objem potravin nabízených v jednotlivých úsecích se může v průběhu roku měnit. Při „posunutí přepážky“, tedy při změně velikosti daného úseku, je však vždy nutno zabezpečit hygienické požadavky odpovídající prodávánému segmentu výrobků.

Z fotodokumentace prodejny v Českém Brodě, kterou předložil zástupce žalobce při jednání dne 21. 10. 2013 a která je součástí soudního spisu, je dle názoru stěžovatele zřetelné oddělení úseku čerstvého masa včetně oddělení zázemí tohoto úseku od úseků ostatních (ostatně úseky – uzeniny, sýry, pečivo aj. jsou od sebe dále odděleny), a to za použití průhledných – skleněných přepážek. Je zřejmé rozdělení pultu průhlednými přepážkami a oddělení zázemí prodejních úseků, zejména úseku s čerstvým masem. Skutečnost, že úsek čerstvého masa má vlastní zázemí, je v souladu s požadavky tzv. hygienického balíčku, což je soubor právních předpisů EU, týkající se hygieny potravin a úřední kontroly, které nabyly účinnosti ke dni 1. 1. 2006. Stěžovatel zdůraznil, že se vždy jedná o část prodejny,

vymezenou danou částí chladicího pultu, společně s jejím zázemím; prodejní úsek tak nelze vnímat omezeně pouze jako „část chladicího pultu“.

Ke zdůraznění „prostorového oddělení“ části prodejny krajským soudem stěžovatel uvedl, že krajský soud toto sousloví mylně vytrhl z kontextu popisu prodejního úseku, jak ho učinil sám stěžovatel ve svém dřívějším vyjádření. Fyzické, přinejmenším prostorové, oddělení části prodejny totiž stěžovatel uvedl jako (ne příliš pravděpodobný) příklad možného vymezení úseku, kdy i „vynechání“ dostatečného prostoru v chladicím pultu by bylo schopno zabezpečit hygienické požadavky. Prakticky je však takové uspořádání prodejny velmi nepravděpodobné, protože by bylo neekonomické. Definování úseku prostorem mezi pulty, jak nepřímo vyplývá z napadeného rozsudku krajského soudu a jak následně vyplývá i z jeho dalšího rozsudku č. j. 30A 121/2011 – 101 z 25. 10. 2013 (opět se týkajícího stejných subjektů na straně žalobce i na straně žalovaného) se nejeví jako zcela určité. Neodpovídá např. na otázku, jestli by prodejním úsekem byl chladicí pult, který by zcela těsně přiléhal na jiný chladicí pult, nemluvě o tom, jestli by při vynechání několika málo centimetrů prostoru mezi chladicími pulty již o úsek šlo či nikoliv. Stěžovatel má za to, že pro právní jistotu všech zainteresovaných, zejména kontrolovaných osob, je nutné definovat prodejní úsek více určitě a zcela jistě více přesvědčivě, než jak učinil krajský soud v napadeném rozsudku.

Stěžovatel tedy zastává názor, že jednotlivé prostory prodejny (a jejich zázemí) byly v daném případě od sebe odděleny. Není přitom rozhodné, zda je to formou přepážek v jednom dlouhém chladicím pultu, jako v provozovně v Českém Brodě. Vzhledem k tomu, že v takových úsecích prodeje potravin živočišného původu, kde nedochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, má věcnou příslušnost kontrolovat plnění povinností žalobce SZPI, je stěžovatel přesvědčen, že při kontrole nikterak nevybočil ze své věcné příslušnosti. Proto považoval posouzení právní otázky za nesprávné.

NSS rozsudkem č. j. 6Ads 87/2013 – 131 ze dne 23. 4. 2014 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2013, č. j. 30A 80/2011 – 141 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V odůvodnění rozsudku uvedl, že samotným jádrem sporu je otázka, zda ke kontrole provozovny žalobkyně byla věcně příslušná stěžovatelka. Při řešení této otázky je třeba vyjít z ust. § 16 odst. 1 zákona o potravinách, dle něhož *ke kontrole dodržování povinností stanovených tímto zákonem působí tyto orgány dozoru:*

a) orgány ochrany veřejného zdraví

- 1) vykonávají státní dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem a zvláštním právním předpisem pro poskytování stravovacích služeb,*
- 2) vykonávají státní dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem a zvláštním právním předpisem ke zjištění příčin poškození nebo ohrožení zdraví a zamezení šíření infekčních onemocnění nebo jiného poškození zdraví z potravin,*

b) orgány veterinární správy vykonávají státní dozor

- 1) *nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem a zvláštními předpisy při výrobě, skladování, přepravě, dovozu a vývozu surovin a potravin živočišného původu,*
 - 2) *při prodeji surovin a potravin živočišného původu v tržnicích a na tržistiších, při prodeji potravin živočišného původu v prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny a v prodejnách potravin, pokud jsou místy určeny při příchodu surovin a potravin živočišného původu z členských států Evropské unie,*
- c) *Státní zemědělská a potravinářská inspekce vykonává dozor*
- 1) *při výrobě a uvádění potravin do oběhu, pokud tento dozor není prováděn podle písm. b)*
 - 2) *při výrobě a uvádění do oběhu tabákových výrobků*
 - 3) *nad ohlášením zásob*
 - 4) *ve vstupních místech stanovených v § 3 odst. 4 písm. d);*
- d) *Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský vykonává státní dozor nad prováděním klasifikace těl jatečných zvířat podle § 4a) a podle bezprostředně závazných předpisů Evropských společenství.*

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že stěžovatelka vykonává státní dozor při výrobě a uvádění potravin do oběhu [§ 16 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o potravinách], vyjma surovin a potravin živočišného původu, u kterých za podmínek stanovených v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách vykonávají státní dozor orgány veterinární správy. Stěžovatelka tak má při výrobě a uvádění potravin do oběhu působnost obecnou, naopak orgány veterinární správy mají působnost speciální, která obecnou působnost vylučuje. Tato speciální působnost je dána při kontrole potravin živočišného původu (což jsou nepochybně i sýry) v prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny. S krajským soudem lze souhlasit v tom, že při rozlišování toho, co je a co není úprava, je třeba vyjít ze smyslu a účelu veřejnoprávní regulace a hygienických požadavků vztahujících se k potravinám živočišného původu. Potravin, s nimiž zákon o potravinách v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 spojuje speciální působnost orgánů veterinární správy, jsou vzhledem k absenci tepelné či jiné technologické úpravy mikrobiologicky rizikovější, než potraviny, jejichž výrobní proces už byl dokončen ve výrobním závodě mimo provozovnu žalobkyně. Proto i jiné potraviny živočišného původu, které se nacházejí ve stejných prodejnách nebo prodejních úsecích, kontrolují orgány veterinární správy. Úpravou ve smyslu zákona o potravinách je tedy třeba rozumět jakýkoliv zásah do nebalené čerstvé potraviny uvedené v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách, spojený s rizikem kontaminace, bude se tedy nepochybně jednat i o krájení masa. To lze dovodit i z důvodové zprávy k veterinárnímu zákonu ze dne 8. 12. 1998, tisk č. 88/0, podle níž „*koncepce veterinárního vyšetřování a posuzování živočišných produktů, jakož i veterinárního dozoru nad nimi, je plně slučitelná s předpisy Evropských společenství, které vyžadují např., aby výroba a zpracování masa byly pod soustavnou kontrolou a odpovědností úředního veterináře (...)*“.

Pro vymezení věcné příslušnosti v této věci zbývá jednoznačně definovat zákonný pojem „prodejní úsek“. Přitom lze vyjít z názoru krajského soudu, že prodejní úsek je

samostatná a fyzicky oddělená část prodejny, přičemž fyzické oddělení je zejména u prodeje čerstvého masa zásadní pro zabránění kontaminaci ostatních potravin. S ohledem na smysl a účel potravinového práva, kterým je mimo jiné ochrana zdraví lidí před jeho poškozením nebo ohrožením živočišnými produkty [srov. § 2 písm. b) veterinárního zákona], musí být toto oddělení zřetelné natolik, aby minimalizovalo riziko živočišných produktů mikrobiologickými vzorky z potravin uvedených v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách, tj. např. z čerstvého masa. Zásadně nelze přijmout výklad stěžovatelky, že jednotlivé prodejní úseky mohou tvořit samostatné chladicí pulty nebo že prodejní úseky lze dokonce vytvořit i v rámci jediného chladicího pultu jeho rozdělením přepážkami nebo zabezpečením odlišného specifického režimu úschovy potravin (např. jinou teplotou úschovy). Riziko kontaminace je při aktivních činnostech souvisejících se syrovými potravinami přirozeně vyšší než v případě jejich statického uložení v chladicím pultu. Proto je třeba pojem prodejního úseku vykládat i ve vztahu k prostorům, nástrojům či zařízením, tj. o prodejní úsek se nebude jednat v případě, že jsou v úpravě čerstvých potravin uvedených v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách používány tytéž nástroje či zařízení jako u jiných potravin živočišného původu (např. stejné nože, lopatky, váhy, pulty na krájení apod.). Vzhledem k riziku kontaminace musí být prodejní úseky samostatné i ve vztahu k jednotlivým pracovníkům, kteří jsou při své činnosti obvykle pověřeni manipulací a úpravou jednotlivých druhů potravin. O samostatný úsek se tak nebude jednat v případě, kdy při obsluze jednoho zákazníka zaměstnanec obvykle upravuje rizikové potraviny a zároveň i jiné potraviny živočišného původu, např. připravuje nezpracované (syrové) maso a následně balí sýry.

Prodejní úsek ve smyslu zákona o potravinách tedy musí být trvale samostatná část prodejny, jež je zřetelně oddělena fyzicky, technologicky a zpravidla i personálně. Svou povahou se tedy prodejní úsek bude blížit samostatné prodejně, což je zřejmé i z dikce zákona, jenž prodejní úsek i prodejnu staví naroveň; opačný výklad by ostatně znamenal, že prodejní úseky a tím i věcná působnost orgánu státního dozoru nad potravinami by mohly vzniknout a měnit se během velmi krátké doby (např. umístěním mobilní fyzické přepážky mezi jednotlivé druhy potravin uložených v jednom chladicím pultu či jejím vynětím), což by podstatně ztěžovalo, případně úplně znemožňovalo plnění kontrolních a dohledových úkolů státní správy. Ze shodujícího se popisu obsaženého v podáních obou účastníků stejně jako z fotodokumentace obsažené ve spise je zřejmé, že v kontrolované provozovně byly sýry odděleny od ostatních druhů potravin průhlednými skleněnými přepážkami v rámci jednoho prodejního pultu, což vzhledem k výše uvedenému nenaplnuje potřebnou míru samostatnosti zákonného pojmu „prodejní úsek“, a tím i vyklučuje věcnou příslušnost stěžovatelky ke kontrole sýrů v nyní posuzovaném případě. Krajský soud tedy nepochybil, když v nyní posuzovaném případě neshledal věcnou příslušnost stěžovatelky ke kontrole provozovny žalobkyně.

K obsáhlé polemice žalobkyně s obsahem Dohody o součinnosti je v první řadě třeba uvést, že tato dohoda nemá vliv na posouzení věci samé, neboť stěžovatelka zakládala svou věcnou příslušnost ke kontrole na interpretaci pojmu „prodejní úsek“, jež byla ze shora uvedených důvodů shledána chybnou. Na základě Dohody o součinnosti tedy ve vztahu k řešené věci nedošlo k nepřipustnému rozšíření působnosti stěžovatelky oproti působnosti stanovené v dané oblasti zákonem.

S ohledem na čl. 79 odst. 1 Ústavy, dle něhož lze ministerstva a jiné správní úřady zřídit a jejich působnost stanovit pouze zákonem, avšak obsahem Dohody o součinnosti nemůže být změna působnosti orgánů dozoru (shodně viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV ÚS 150/01: „kompetence orgánů vykonávajících veřejnou moc jsou stanoveny toliko zákonem, od něhož se nelze dohodou mezi orgány odchýlit, ledaže by zákon uzavření takové veřejnoprávní smlouvy výslovně předpokládal“). Jelikož jsou hranice věcné působnosti orgánů státní kontroly potravin vymezeny zákonem (§ 16 zákona o potravinách), byť za použití neurčitých právních pojmů, je jakákoliv dohoda stanovující věcnou působnost odlišně od zákona v této části protiústavní. V této souvislosti zároveň nelze přijmout názor stěžovatelky, že Dohoda o součinnosti byla NSS posouzena a shledána zákonnou. Závěr NSS v rozsudku ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4As 80/2013 – 49, se vztahoval pouze ke konkrétnímu případu a nelze jej vnímat jako komplexní posouzení obsahu Dohody o součinnosti. Vzhledem k povaze a smyslu předběžného opatření podle § 38 s.ř.s., jímž je pouze zatímní upravení právního postavení účastníků pro hrozící vážnou újmu, nelze ani usnesení ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6Ads 87/2013 – 35, považovat za závazné posouzení obsahu Dohody o součinnosti.

Jelikož stěžovatelka nebyla k vydání napadeného rozhodnutí věcně příslušná, zbývá posoudit, zda tento nedostatek věcné příslušnosti mohl způsobit nicotnost napadeného rozhodnutí. Podle § 10 správního řádu jsou správní orgány věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona. Podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný.

Nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí, jež jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomocí, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložené povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti, nicotné rozhodnutí není „běžným“ nezákonným rozhodnutím, nýbrž aktem aplikace práva, který pro jeho vady vůbec nelze za rozhodnutí správního orgánu o veřejných subjektivních právech považovat, a který není s to vyvolat veřejnoprávní účinky.

Vzhledem na výše uvedené je zřejmé, že nicotnost ve smyslu ust. § 77 odst. 1 správního řádu tedy způsobují pouze ty nejtěžší vady příslušnosti. Institut věcné příslušnosti slouží k určení, který z orgánů nadaný obecně pravomocí rozhodovat o právech a povinnostech osob ve veřejné správě, bude rozhodovat v konkrétní věci. Věcnou příslušnost samozřejmě nelze vymezovat individuálně, tj. s ohledem na každý jednotlivý společenský vztah, nýbrž druhově: právo vytváří okruhy věcí spojených vnitřní podobností, definuje je společnými znaky a tyto skupiny obsahově spřízněných věcí pak svěřuje k rozhodování jednotlivým správním orgánům. Absolutní nedostatek věcné příslušnosti nastává tehdy, jestliže o věci nerozhoduje orgán k tomu určený, nýbrž orgán jiný – takový, jemuž jsou k rozhodování svěřeny věci obsahově odlišné. V nyní posuzovaném případě se však s přihlédnutím k celé koncepci zákonného vymezení pravomocí v oblasti kontroly potravin o takový případ absolutní věcné nepřislušnosti nejedná. Ust. § 14 odst. 1 zákona o potravinách

(shodně též § 16 odst. 1 téhož zákona) totiž stanoví, že ke kontrole dodržování povinností stanovených tímto zákonem působí tyto orgány dozoru: a) orgány ochrany veřejného zdraví, b) orgány veterinární správy, c) Státní zemědělská a potravinářská inspekce a d) Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský (do 31. 12. 2013). Již z uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka je nepochybně orgánem kompetentním ke kontrole potravin (a to včetně kontrol balených sýrů, avšak za jiných podmínek než v tomto případě), nelze proto bez dalšího konstatovat, že k vydání rozhodnutí ve správním řízení nebyly orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce vůbec věcně příslušné (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2013, č. j. 6Ads 62/2013 – 57). Věcná příslušnost stěžovatelky ke kontrole potravin ostatně vyplývá z jejího názvu i ze zákona o SZPI, viz. např. § 3 odst. 1 tohoto zákona. Jako zřejmě absurdní je třeba odmítnout výklad žalobkyně, jež pomocí důvodové zprávy citovanému zákonu a gramatického výkladu interpretuje pojem „potravin“ jen jako „zemědělské potraviny“ či „potravin určené k výrobě zemědělských výrobků“, neboť zemědělským výrobkem je podle legální definice obsažené v § 2 písm. b) zákona o SZPI sám produkt zemědělské prvovýroby (s výjimkou živočišných produktů), stěží si tak lze představit potravinu určenou k výrobě produktu zemědělské prvovýroby. Případný není ani poukaz žalobkyně na obecnou zásadu *ne bis in idem*, neboť uvedený princip zakotvuje ústavní zákaz dvojího potrestání za tentýž skutek, nikoliv obecný zákaz v překrývání věcných příslušností dvou správních orgánů. Žalobkyně dále tvrdila, že stěžovatelka vykonávala pravomoc, která jí není zákonem svěřena, toto tvrzení podpořila citací z nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV ÚS150/01. Tento nálezn však striktně rozlišuje mezi působností a pravomocí správních orgánů: „*Pravomocí státního orgánu je třeba chápat samotnou realizaci státní moci v příslušné formě (tj. ve formě normotvorné nebo individuálně rozhodovací), zatímco kompetence jsou již zcela konkrétním věcným vymezením otázek realizovaných v procesu výkonu pravomocí*“. Žalovaná nijak svou pravomoc nepřekročila, neboť může udělovat sankce za porušení zákona o potravinách, a tak nejsou její rozhodování nicotná ani z tohoto důvodu.

NSS uzavřel, že shora uvedená rozhodnutí vydaná orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce netrpí takovými vadami, které by mohly vyvolat jejich nicotnost a krajský soud tak postupoval nesprávně, když ve smyslu ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. nicotnost napadených rozhodnutí vyslovil. NSS proto kasační stížnost pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem podle § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s. vyhověl, napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Ve smyslu § 110 odst. 4 s.ř.s. je krajský soud v dalším řízení názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 20. 6. 2014. Zástupce žalobce u tohoto jednání uvedl, že z rozsudku NSS č. j. 6Ads 87/2013 – 131 je zcela zřejmé, že v daném konkrétním případě Státní zemědělská a potravinářská inspekce není věcně příslušná k provádění kontroly „balených“ sýrů a že je to jednoznačně dle § 16 zákona o potravinách Státní veterinární správa, tedy že Státní zemědělská a potravinářská inspekce v obou případech, tedy v případě prvostupňového i druhostupňového rozhodnutí vydala rozhodnutí jako věcně nepřislušný orgán a taková rozhodnutí jsou tedy nezákonná.

Zástupce žalovaného (u jednání soudu) poukázal na Technologický popis provozu Řeznictví Novák maso-uzeniny a žádal provedení tohoto důkazu u jednání soudu, neboť dle jeho názoru NSS tento důkaz neměl k dispozici. Poukázal na to, že z Technologického popisu provozu Řeznictví Novák maso-uzeniny vyplývá, že prodejní prostor je rozdělen na samostatné pracoviště prodeje masa, uzenin, sýrů a pečiva. Pracoviště jsou samostatně vybavena prodejními pulty, pracovními plochami se samostatnými umyvadly s tekoucí teplou a studenou vodou. Uvedl, že tedy ze samotného Technologického popisu provozu Řeznictví Novák maso-uzeniny vyplývá, že prodejna je členěna na úseky.

Krajský soud v Brně u tohoto jednání konstatoval, že uvedený Technologický popis provozu Řeznictví Novák maso-uzeniny je součástí správního spisu, kdy celý správní spis byl k dispozici i NSS.

Zástupce žalobce uvedl, že skutečně NSS byl seznámen s Technologickým popisem provozu Řeznictví Novák maso-uzeniny nejenom v tomto sporu, ale například v obdobné věci, se stejnými účastníky řízení, když věc byla řešena Krajským soudem v ... a rozsudek tohoto soudu byl ke kasační stížnosti zrušen a vrácen Krajskému soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení.

Skutkové a právní posouzení věci krajským soudem.

Z rozsudku NSS zcela jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí vydané Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, inspektorát v Praze 26. 9. 2008 ani rozhodnutí vydané Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, ústřední inspektorát vydané 11. 5. 2011 nejsou rozhodnutími nicotnými, ale že se jedná o rozhodnutí nezákonná, neboť byla vydána orgány, které k tomu nejsou v daném konkrétním případě provozovny žalobce v ... věcně příslušná. Vzhledem k tomu, že i NSS dospěl k závěru, že skutkové posouzení věci krajským soudem bylo správné v tom, že se jedná o prodejnu, která není členěna na jednotlivé úseky, je ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 v daném případě příslušný k provádění kontroly a vydání rozhodnutí orgán veterinární správy (*orgány veterinární správy vykonávají státní dozor při prodeji surovin a potravin živočišného původu v tržnicích a na trzích, při prodeji potravin živočišného původu v prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny a v prodejnách potravin, pokud jsou místy určené příchodu surovin a potravin živočišného původu z členských států Evropské unie.*

V tomto konkrétním případě tedy měla být kontrola prováděna zcela jednoznačně orgány veterinární správy, a to pokud jde o kontrolu sýrů provedenou dne 28. 4. 2006, při níž bylo zjištěno, že účastník správního řízení (žalobce) nesplnil povinnost, která mu byla uložena dne 16. 3. 2006 opatřením č. ... podle zvláštního zákona, když nadále probíhal prodej neoznačených sýrů zabalených mimo provozovnu výrobce a bez přítomnosti spotřebitele v rozporu s ust. § 7 zákona o potravinách.

Pokud pak jde o rozhodnutí jak prvostupňového správního orgánu, tj. Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorát v Praze, tak žalované, z těchto rozhodnutí

vyplývá také, že Státní zemědělskou a potravinářskou inspekci bylo zjištěno, že žalobce ve své provozovně na adrese ul. ..., ... dne 19. 12. 2005 nezajistil při zacházení s potravinami hygienické podmínky a požadavky stanovené zvláštním předpisem, a to v době spáchání správního deliktu platnou a účinnou vyhláškou č. 210/2004 Sb., o podmínkách a požadavcích na provozní a osobní hygienu při výrobě potravin a jejich uvádění do oběhu s výjimkou prodeje, kromě potravin živočišného původu, když při kontrole byly zjištěny nedostatky (tyto uvedeny v obou rozhodnutích).

Tím, že účastník řízení nezajistil při zacházení s potravinami hygienické podmínky a požadavky stanovené vyhl. č. 210/2004 Sb., účinnou v době spáchání správního deliktu, porušil ust. § 3 odst. 1 písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 17 odst. 2 písm. a) bodu 1 téhož zákona. Za to, ale i za nesplnění povinnosti zjištěné kontrolou dne 28. 4. 2006 (kontrola sýrů) se mu ukládá dle ust. § 17 odst. 2 písm. a) bodu 1 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění účinném v době spáchání správních deliktů, za použití zásady absorpční, analogicky dle ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, úhrnná pokuta ve výši 50.000 Kč.

Z rozhodnutí jak prvostupňového správního orgánu, tak žalované tedy vyplývá, že žalobci byla uložena úhrnná pokuta ve výši ... Kč jednak za správní delikty zjištěné dne 19. 12. 2005 při zacházení s potravinami, když v tomto případě je zcela zřejmé, že k provádění kontroly byla příslušná dle zákona o potravinách Státní zemědělská a potravinářská inspekce podle § 16 odst. 1 písm. c) bod 1, ale ke kontrole 28. 4. 2016 (kontrola sýrů), již věcně příslušná nebyla (k této kontrole byla věcně příslušná SVS).

V rozhodnutích obou správních orgánů týkající se uložené pokuty ... Kč však není rozlišeno, jaká výše uložené pokuty je uložena za nedostatky zjištěné dne 19. 12. 2005 při zacházení s potravinami, kdy nebyly zajištěny hygienické podmínky, přičemž tuto kontrolu správně prováděla Státní zemědělská a potravinářská inspekce a jaká výše pokuty se týká zjištění z 28. 4. 2006 týkající se prodeje neoznačených sýrů zabalených mimo provozovnu výrobce a bez přítomnosti spotřebitele, kdy tuto kontrolu však měla provádět Státní veterinární správa.

Za nedostatky zjištěné dne 19. 12. 2005 i za kontrolu provedenou 28. 4. 2006 byla uložena jedna pokuta ve výši ... Kč. Jak soud již uvedl, z rozhodnutí nevyplývá, že by bylo stanoveno, jaká výše pokuty je uložena za zjištěné nedostatky při prováděné kontrole 19. 12. 2005 a jaká výše za nedostatky zjištěné kontrolou provedenou 28. 4. 2006. Je zřejmé, že soud nemůže sám výši této pokuty rozdělit a protože celá pokuta byla ukládána jedním správním orgánem, a to Státní zemědělskou a potravinářskou inspekci, která však nebyla věcně příslušná provádět kontrolu 28. 4. 2006, je jisté, že celé rozhodnutí je rozhodnutím nezákonným, protože bylo vydáno věcně nepřislušným správním orgánem, který uložil jednu úhrnnou pokutu ve výši ... Kč.

Podle § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem, pro podstatné porušení

ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vzhledem k tomu, že kontrolu sýrů na provozovně žalobce v Českém Brodě 28. 4. 2006 prováděl věcně nepřislušný správní orgán, když tento byl ale věcně příslušný k provádění kontroly potravin 19. 12. 2005, za oba skutky však byla uložena jedna úhrnná pokuta ve výši ... Kč, bylo nutné zrušit celé „rozhodnutí“ vydané 11. 5. 2011 pod č. j. ... , což soud učinil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení dle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.

Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v daném řízení správní orgán vázán.

Žalovaná v dalším řízení je vázána právním názorem vysloveným Krajským soudem v Brně, potažmo Nejvyšším správním soudem v tom směru, že není věcně příslušná k vydání rozhodnutí v předmětné věci týkající se kontroly sýrů v předmětné prodejně.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci byl úspěšný žalobce, proto soud zavázal žalovanou k povinnosti nahradit mu náklady řízení.

Krajský soud v Brně již ve svém rozsudku č. j. 30A 80/2011 – 141 vyčíslil náklady řízení, které má povinnost žalovaná žalobci zaplatit, a to částkou 26.661 Kč. Tyto náklady představovaly zaplacený soudní poplatek 2.000 Kč, dále 2 úkony právní pomoci dle § 7 bod 5 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012 (převzatí a příprava zastoupení a sepis a podání žaloby, tedy 2 úkony právní služby, jeden úkon a 2.100 Kč, tedy 4.200 Kč, dále 2 úkony právní služby dle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb., a to sepsání a podání repliky ze dne 15. 10. 2013 a účast u jednání u krajského soudu 21. 10. 2013, tj. 2 úkony právní služby, přičemž jeden úkon á 3.100 Kč, celkem 6.200 Kč, dále pak 4x režijní paušál a 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. 1.200 Kč, náklady jízdného právního zástupce žalobce k jednání 21. 10. 2013, celkem 3.315 Kč, dále náhrada za promeškaný čas na cestě právního zástupce z Prahy do Brna a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve výši 1.000 Kč, dále 1.106 Kč za pořízení fotografií a jejich předložení na výzvu soudu (§ 60 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř.) a dále pak jízdné jednatelů žalobce k jednání 21. 10. 2013 ve výši 3.360 Kč, a to Praha – Brno a zpět, vše zvýšeno o 21 % DPH z výše uvedených částek, tj. 4.280 Kč, celkem 26.661 Kč.

Ve vyčíslení náhrady nákladů soudního řízení z 23. 6. 2014 právní zástupce žalobce uvedl, že částku 26.661 Kč, která byla žalobci přiznána jako náhrada nákladů řízení, již žalovaná žalobci zaplatila a nad tyto již zaplacené náklady pak zástupce žalobce požadoval 3.375 Kč, a to vyúčtování služební cesty na jednání soudu dne 20. 6. 2014 (doklad o nákupu PHM v el. podobě, který tvoří přílohu přípisu), dále pak 800 Kč jako náhrada za promeškaný čas na cestě z Prahy do Brna a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., když 20. 6. 2014 cesta z Prahy do Brně trvala služebním vozem od 6:30 hod do 8:30 hod a cesta z Brna do Prahy trvala služebním vozem od 10:45 hod do 12:45 hod, dále pak za

1 úkon právní pomoci 3.100 Kč + 300 Kč režijní paušál dle vyhl. č. 177/1996 Sb., a to za vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 6. 1. 2014. Dále pak požadoval částku 990 Kč jako cesta jednatele žalobkyně na jednání soudu 20. 6. 2014 vlakem, 1 úkon právní pomoci – účast právního zástupce u jednání 20. 6. 2014 á 3.100 Kč + 300 Kč režijní paušál, vše zvýšeno o 21% DPH.

Krajský soud v Brně nad již přiznanou částku 26.661 Kč, přiznal na nákladech řízení jízdné k jednání Krajského soudu v Brně 20. 6. 2014 ve výši 3.375 Kč (toto jízdné zástupce doložil) náhradu za ztrátu času 800 Kč, 1 úkon právní pomoci za sepsání vyjádření ke kasační stížnosti 3.100 Kč + 300 Kč režijní paušál, 3.100 + 300 Kč za účast u jednání soudu 20. 6. 2014, to je celkem 10.975 Kč, toto zvýšeno o 21% DPH, tj. o částku 2.310 Kč, celkem částku 13.285 Kč. Nepřiznal však požadované jízdné jednatele žalobce vlakem na jednání 20. 6. 2014 ve výši 990 Kč, a to proto, že s ohledem na právní názor vyslovený NSS ve zrušovacích rozsudku nebyla účast jednatele žalobce nutná vzhledem k tomu, že žalobce má právní zastoupení a právní zástupce byl u jednání 20. 6. 2014 přítomen.

Celkem tedy má povinnost žalovaná žalobci na nákladech řízení zaplatit 39.946 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. června 2014

Mgr. Milan Procházka, v. r.
předseda senátu